

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Джаклін Вілсон

Дівчата запізнюються

НК[®] Богдан

Jacqueline Wilson «Girls out Late»

GIRLS OUT LATE © Jacqueline Wilson, 1999

Це видання публікується за згодою з David Higham Associates Ltd та The Van Lear Agency LLC

Переклад
Володимира Чернишенка

Ілюстрації
Ганни Осадко

Третя частина славетної «дівчачої» тетралогії Джаклін Вілсон не розчарує тих, хто вже встиг потоваришувати з трьома подругами-нерозливвода: Надін, Маґдою та Еллі. Готична Надін, жвава і гарненька Маґда, харизматична Еллі знову в пошуках пригод, розваг і... справжнього кохання. Чим це закінчиться цього разу і чи вдасться подругам вчасно потрапити додому – читайте у книжці з промовистою назвою «Дівчата запізнюються». Для старшого шкільного віку.

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

Навчальна книга – Богдан, просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, 46002, тел./факс (0352)52-06-07; 52-05-48
office@bohdan-books.com www.bohdan-books.com
Збут: (0352) 43-00-46, (067) 3504817
Книга поштою: тел.: (0352) 51-11-41, (067) 3501870,
mail@bohdan-books.com
тел.: (044) 296-89-56; (095) 808-32-79, nk-bogdan@ukr.net

Ми збиралися погуляти увечері – Надін, Магда і я. Нічого особливого, ми навіть не планували затримуватись допізна. Просто хотіли трохи пробігтися крамницями після школи. Отож, о шостій п'ятнадцять ми мали здибатися у «Флаверфілдзі», побродити перед закриттям по магазинчиках, перекусити в «МакДональдзі» та бути вдома до дев'ятої, як і годиться чемним дівчатам.

З одягом я не заморочувалася: позбулася шкільної форми, а натомість вдягла свої чорні мішкуваті брюки. Вони так часто бували у пральці з віджимом, що взагалі-то й чорними були лише формально, радше – брудно-сірими. Та все ж це й досі були єдині у світі великі штани, в яких я не виглядала велетенською. Вони майже створювали ілюзію, що під мішкуватою одежиною ховається маленький задок і стрункі ноги.

Ще я спробувала нову коротеньку рожеву футболку, але щодо неї у мене були сумніви. Якось вона надто яскрава, особливо для моїх рожевих щік, які на її тлі взагалі виглядали світлофорами. От би мені бути смертельно блідою та потойбічною, як моя подруга Надін! Та щоки у мене постійно рум'яні, ще й з ямочками.

Я перерила шафу у пошуках чогось темного і непримітного та врешті вирішила натягти темно-сірий джемпер, який взагалі-то належав моєму братику Омлету. Він був лише тільки трошки в обтяжку. Я прискіпливо видивлялася у дзеркало, міркуючи, чи не надто помітні груди. Як би я не горбилася, вони нахабно і рельєфно випинались. Я не така, як інша моя подруга – Маґда, яка фанатично підтягує й підтягує бретельки на станику, доки бюстом ледь не впирається у підворіття. У мене все геть не так, мої груди мене бісять, тож цього разу я запхала у чашечки ліфчика носовички, щоби мої форми не окреслювалися так виразно.

Вбравшись, я взялася розчісувати волосся, і чесала, доки не збила його у куделю. Здавалося, все моє тіло бунтує. А найбільше – волосся. Воно довге, шалено кучеряве, ще й росте одночасно на всі боки. Щастить же Надін! Її довгі лискучі чорні коси спадають просто їй на плечі – жодного тобі ковтюха! Маґдине волосся теж відпадне, коротке-прекоротке, ще й пофарбоване у червоний колір. Їй воно дуже личить, але така стрижка підкреслила б мої круглі щоки. До того ж, треба бути шаленою, щоби пофарбуватися на руде з такою червоною пикою, як у мене! Та ще й Анна – моя мачуха – не дозволить. Вона мені мозок виносила навіть за шампунь із хною!

Я спустилася на кухню – вициганити трохи грошей – і одразу опинилася під прискіпливим Анниним оком. Омлетик сидів за столом і обертав стрілки мого старого будильника.

– Четверта година – дивимось телек, так-так! П’ята година – знову телек, так-так! Шоста година – полуденок, ням-ням!

– Це ж мій будильник! – заявила я.

– Але ж він уже хтозна-відколи не працює, Еллі! Я вирішила, що, може, так він вивчить години. Ану, тепер обертай велику стрілку, Омлетіку! – озвалася Анна.

– Яка це ганьба – мати такого придуркуватого брата! До речі, це ж він його і злавав!

– Дванадцята година, опівніч! Старша сестра перетворюється на гарбуз! – захихотів Омлетик.

– Кудись зібралася, Еллі? – спитала тим часом Анна.

– Просто пробіжуся з Магдою та Надін по магазинах.

– Сьома година – митися, плюхи-плюхи! Восьма година – спати, веки-веки!

– А що з домашнім завданням?

– Зробила, щойно зі школи прийшла.

– А ось і ні!

– Чесне слово – зробила!

– Ти ж дивилася телевізор.

– А поки дивилася – зробила!

Як правило я не дивлюся дитячих передач, але саме йшла нова мистецька програма з цікавими арт-концептами. Коли виросту, стану художницею-графіком. Але не піду до того Коледжу Мистецтв, де викладає мій тато. Я би точно не стерпіла стати однією з його улюблених студенток. Дивно, що Анна колись була його студенткою. І моя мама. Вона померла, коли я була малою, але мені й досі її бракує! Омлетик не повністю мій брат, лише наполовину.

– Злодійка! – раптом загорлав Омлетик, тицяючи на мене пальцем. – Це ж мій шкільний джемпер! Знімай зараз же!

– Та я тільки позичила його на вечір.

Йому цей джемпер навіть не подобався. Анна мусила щоранку вмовляти його вдягнутися. Омлетіку більше подобалися дивні безформні й барвисті светри, які плела

для нього Анна. Коли він проходив стадію «Телепузиків», то мав таких чотири: фіалковий, зелений, жовтий і червоний. Так він міг бути по черзі Тінкі-Вінкі, Діпсі, Лалюю і По – залежно від настрою. Сьогодні він був у брунатному светрі з Барні-динозавром. Я тихенько порадила, що вже виросла з того віку, коли Анна могла би в'язати мені одяг.

– Та ти ж його зіпсуєш! – волав Омлетик.

– Я зіпсую?!

Омлетик завжди так неохайно їсть, що весь його одяг у плямах – оранжевих (від консервованих бобів), жовтих (від яєчні) й фіолетових (від «Райбіни»). Навіть його джемпер я прискіпливо оглянула перед тим, як одягнути.

– Він після тебе смердіти буде!

– Та як ти смієш! Від мене не смердить! – обурилась я.

– А ось і смердить, смердить! Скажи їй, мамо! – не вгавав малий.

– Неправда! – захищалася я.

Але в душі я запанікувала. Від мене ж не смердить, правда? Чи смердить? Може, дезодорант не працює? Ой-ой, а раптом усі в мене поза спиною затуляють носи від смороду, а я й не бачу?

– Еллі не смердить, – виручила мене Анна.

– Смердить! Гидкою солодкою пудрою! Не хочу, щоб у школі від мене смерділо дівчиськом! – скаржився Омлетик, смикаючи мене за джемпер. Я мусила рятувати ситуацію, і то швидко.

– Анно, вгамуй його! Він мені рукав відірве!

– Так, припини, Омлетику, – прикрикнула Анна. – До речі, це ж такі його джемпер! На Бога, ти увесь час вдягала татові розтягнуті футболки, які тобі аж до колін, а тепер вирішила малесенькі Омлетикові вдяганки носити! Чому ти не вбираєш те, що тобі пасує?

Я ніколи не позичала Анниного одягу. Надто вже у нас стилі різні, дарма що різниця у віці між нами – якись чотирнадцять років. А ще занадто різні форми. Вона струнка, а я – ні. Та я твердо вирішила цим не перейматися. Минулого року я сиділа на дуже інтенсивній дієті, була одержима власною вагою, але це все позаду – тепер я повертаюся в норму.

Для певності я заточила тост із сиром за компанію з Анною та Омлетиком, хоча скоро збиралася вечеряти у «МакДональдзі».

– О котрій сказати татові тебе забрати? – спитала Анна.

– Не треба мене забирати, я автобусом приїду.

– Ти певна? Не подобається мені, щоби ти потемки сама їздила.

– Я буду не сама. Їхатиму з Надін автобусом аж до Парк-Гілл Роуд.

– Знаєш що, приїдеш до Надін – а звіди подзвони, щоби тато тебе забрав, гаразд?

– ОК, ОК.

Я всміхнулася до Анни, Анна – до мене. Нарешті ми дійшли згоди. Раніше ми погано ладнали, але тепер, хоч як це не дивно, стали майже друзями.

– А ось і не ОК! Скажи їй, хай віддасть мій шкільний джемпер, мамо! – втрутився Омлетик і спробував мене хвицьнути.

З ким я ніколи не подружуся, то це з Омлетиком. Він досі не зняв свої шкільні туфлі з носачами і заїхав мені в гомілку досить боляче. Можливо я й одягнула свої бойові штани, але у цьому збройному конфлікті вони були безсилі.

– Ей, не біси мене, бо я розігріюсь – і доведеться побризкатися парфумами, щоб охолонуті! – сказала я. – Раптом і на цю кофтинку потрапить!

– Ні-ні-ні! Не смій!

– Не дражни його, Еллі, – зітхнула Анна, розбираючи Омлетиковий портфель. – Скільки кишенькових у тебе лишилося?

– Нуль без палички. В сенсі – я заборгувала Магді, бо вона заплатила за мене у басейні минулої неділі.

– А ще ти й досі винна мені за колготи зі «Світу шкарпеток», – нагадала Анна.

– Точно. Ой, рятуйте! Ще трохи – і у мене за борги конфіскують майно!

– Може, тобі варто бути ошадливішою, – припустила Анна, зацібаючи блискавку.

– Я спробувала прикинути, скільки мені треба грошей на місяць, але тільки тата розлютила. Він дає мені вдвічі менше, ніж отримує на свої витребеньки Магда!

– Тільки не починай, Еллі.

– Але це несправедливо!

– Життя повне несправедливості.

Це точно! Стривайте, ось виповниться мені чотирнадцять і я влаштуюся на якусь оплачувану роботу. Байдуже яку – я все зможу, аби тільки дорівнятися до Магди й Надін. Ну, майже.

– Ось, тримай, – сказала раптом Анна і тицьнула мені п'ять фунтів.

Я почувалася трохи ніяково. Адже й Анна не мала роботи. Відколи Омлетик ходить до школи, вона постійно у пошуках, але все намарне. Тому і вона теж мусила випрошувати гроші в тата. Заміжжя – це так нечесно! Ніколи не вийду заміж. Власне, я навіть не впевнена, що взагалі хочу мати справу з хлопцями.

Магда на хлопцях помішана. Надін не така, хоча торік вона зустрічалася з повним відморозком на ім'я Ліам, який ставився до неї, як до непотребу. У мене теж був

щось ніби як бойфренд. Ну, тобто, був хлопець, радше приятель. Не хлопець мрії, зате схиблений на мені. Писав любовні листи, не міг дочекатися, щоби побачитись. Обіцяв любити вічно. А потім його листи перестали надходити – як виявилось, він зустрів іншу і тепер обіцяє любити вічно її. Та мені байдуже. Мені він більше нецікавий. Взагалі хлопці мені нецікаві. Чесно.

Хай там як, а я пішла до Надін і заскочила їй просто посеред сварки з мамою. Вона гнівається на Надін, бо та не хоче ходити з нею і Наташею на уроки кантрі. Це такі нудні танцювальні заняття, на які тягаються мами з доцями. Надінина мама від них у захваті, навіть пошила собі джинсову спідницю і куртку, ще й ковбойські чоботи вдягає. Наташа у захваті від свого костюмчика маленької ковбойки. Вона так само обожнює кантрі й уже встигла стати зіркою у їхньому танцювальному класі. Мама Надін купила ще джинсової тканини, щоб і для Надін пошити костюм. І навіть хотіла купити їй пару новеньких білих ковбойських чобітків. Але ж Надін краще вдавиться, ніж танцюватиме у джинсовому костюмі та ковбойських чобітках, а надто з мамою і меншою сестричкою.

– Іноді мені здається, що ти серед нас чужа! – сплеснула руками Надінина мама.

– Іноді я про це мрію! – буркнула Надін. – Я у «Флаверфілдз» із Еллі!

– У «Флаверфілдз»! – не вгавала мама. – Та тільки минулої суботи ти влаштувала істерику, бо я попросила тебе піти туди на закупи зі мною і Наташею! Що ти тоді сказала? Що терпіти не можеш ходити по магазинах, а надто таких, як «Флаверфілдз»!

Надін театральньо закотила очі, і так досить помітні через чорну туш.

– Ти теж така нечемна зі своєю матір'ю, Еллі? – запитала у мене мама Надін.

– Ні, у нас все інакше, – чемно відповіла я. – Тобто, Анна ж моя мачуха, та ще й майже мого віку. Ми більше як сестри. Я її не сприймаю, як матір.

– Мені би так, – буркнула Надін, коли ми вже вийшли з дому. – Господи, ох вона й розходилася. Як подумаю, що ще чотири чи п'ять років чекати свободи! Як я це переживу? – вона драматично заломила руки і одразу ж зойкнула: – Ой, мій нігтик!

Решту п'ять хвилин Надін оплакувала свого зламаного нігтя. А потім я зуміла розрадити її розмовою про наше прегарне життя, коли нам виповниться по вісімнадцять і ми розпрощаємося з нашими родинами. Ми тоді обидві підемо до Коледжу Мистецтв: я – на графіку, Надін – на модельне мистецтво. І ми будемо винаймати власну невеличку квартиру: прокидатимемось, коли душа забажає, їстимемо, що завгодно, гулятимемо досхочу і щосуботи збиратимемо вечірки.

Ми обговорювали деталі всю дорогу автобусом до міста й усе ще були заклопотані уявним декоруванням нашої кімнати, коли нарешті зустріли Маґду коло входу до «Флаверфілдзу». Ми так і залякли. Маґда виглядала відпадно у куценькому рожевому блискучому топику, через який просвічувалася кожна пора на її тілі. Моє серце заздрісно загупало. Була би я такою, як Маґда!

– Ого, нова футболка!

– І нові брючки, – додала Надін. Вона оглянула Маґду з усіх боків, а тоді трохи відгорнула пасок ззаду: – Вау, DKNY! Де ти їх взяла?

– Ну так, моя тітонька Кет приїздила на вихідних. Вона тиждень тому на Бонд-стріт купила ці брюки собі, щоби

був стимул худнути. Але звідтоді не скинула ані фунта, тож мені й підфартило.

– Мені би таку тітоньку! – зітхнула Надін. – А верх теж вона підкинула?

Надін заздрісно торкнулася тканини пальчиком зі зламаним нігтем.

– Це вона вже спеціально для мене купила – подарунок, ага. Подобається колір? Не надто контрастує з волоссям?

– З твоїм волоссям що хоч контрастує, – хихикнула я, зиркаючи на її малинові пасемка.

– Думаю, мені треба такого ж кольору помаду, – підсумувала Маґда. – Гайда, дівчата. Година закупів!

Ми провели купу часу біля вітрин з помадами у «Boots», де Маґда вимазувала зап'ястки різнобарвними смугами, намагаючись знайти саме той рожевий. Надін теж мала вдоволений вигляд, випробовуючи зразки пудри, чорну помаду і срібні рум'янки, а ось мені вже набридло. Я не дуже люблю косметику. Тобто, у мене є косметичка, я її використовую, коли треба іти кудись в особливе місце, та постійно забуваю про макіяж, і то очі розітру, то губи вимашу так, що помада опиняється на підборідді.

Потім ми стовбичили ще довше коло вітрини з лаками для нігтів. Надін врешті купила набір для нігтів – така кумедна штука, за допомогою якої можна пофарбувати всі нігті в різні кольори та ще й додати блискіток і цяток. Маґда теж собі такий обрала, а я навіть не пробувала – все одно забуду і позгризаю все... Колись я неодмінно перестану гризти нігті, але саме зараз у мене якась дивна хвороба, коли зуби самі по собі люто гризуть нігті.

– Та гайда вже, дівчата, скоро магазин зачиниться! – простогнала я врешті й несподівано мені вдалося затяг-

нути їх у магазин для художників на верхньому поверсі. Кілька секунд минуло, а їм уже набридло. Вони тинялися зовні, доки я розглядала пречудові альбоми для ескізів і стікала слиною над велетенським наборами кольорових фломастерів. Пробула там не більше хвилини, та Магда й Надін усе зазирали й зазирали у двері, гукаючи мене йти. Я спробувала кілька ручок – написала «Я Еллі, люблю малювати», а потім справді намалювала пером на 0,7 невеличке слоненятко з витким хоботом, потім ще менше – крихітним пером на 0,3, тоді випробувала блідо-салатовий і кармінно-червоний фломастери, але після чергової порції нарікань від подруг зупинила свій вибір на чорній ручці на 0,5 і маленькому чорному квадратному етюднику, без якого я просто не могла звідти піти. Грошей після цього лишилося небагато – доведеться канючити у подруг по кілька шматочків картоплі фрі або ходити голодною. Але я все одно була задоволена.

Тоді ми всі троє взялися за руки і пробіглися рештою крамничок – приміряли туфлі на підборах і ходили у них похитуючись, як п'янички. Потім цілу купу часу провели в музичній крамниці, слухаючи останній альбом Саші Рінґерз. Магда, Надін та я маємо дуже різні музичні смаки, але Сашу Рінґерз обожнюємо однаково. Магді вона до душі, бо співає пісні на дуже потужні й життєствердні вірші. Надін приваблює її модна ритмічна музика. А я рада, що у неї довге кучеряве волосся, трохи схоже на моє, але значно гарніше, і ще – хоч вона анітрохи не гладка – у неї вигинисті форми, не схожі на фігури середньостатистичних рок-співачок. Отож, вона щось ніби як моя удосконалена модель.

У музичній крамниці ніде яблуку було впасти. Магда інстинктивно зупинялась там, де були гарні хлопці. Ще б пак – вони одразу починали схвально на неї позирати.

А тут ще троє з них завели з нею розмову. Ми з Надін тільки перезирнулись і відійшли подалі – звична ситуація на наших походеньках, і це вже набридає.

– Троє хлопців зустріли трьох дівчат і всі троє хочуть отримати Маґду, – пирхнула Надін. Вона була досить чемною, щоби не згадувати, що сама вона – номер два, а я – завжди останній третій номер...

– Гей, чекайте на мене! – крикнула Маґда, пробираючись до нас. Хлопці щось їй ще гукали услід, але вона не звертала уваги.

– Якщо хочеш, можеш погуляти з ними, – сказала я.

– Точно. Ми підемо в «МакДональдз», а ти приєднаєшся до нас згодом, – кивнула Надін.

– Ні, я приєднаюся до вас зараз – заперечила Маґда. – Це наш дівчачий вечір, ОК? До речі – гляньте на годинник! Вечоріє, ще й як! Ходімо вже їсти.

Маґда дуже мило наполягла, щоби купити мені бургер і картоплю фрі. За це я намалювала їй портрет – вона крутилася у своєму чудовому вбранні – рожевому топі й дизайнерських брючках, а довкола у захваті замирали мікроскопічні – їй по кісточки – хлопці. Потім я намалювала Надін. Спершу трохи подражнилася і зобразила її у ковбойському костюмі, але, налякана її праведним гнівом, швиденько перетворила її на гламурну відьмочку з нігтями, наче коштовні камені. В наманікюреному кулаку вона стискала крихітну ляльку, схожу на Наташу, всю втикану булавками.

Розохотившись, я стала роззиратися довкола, шукаючи, кого би ще намалювати. І раптом угледіла щось дуже дивне! В іншому кутку «МакДональдза» сидів хлопець. Ну, він не був дивний. Він був привабливий, мав чорні очі і хвилясте волосся до плечей. Вбранний був у форму старшої школи Галмера. Хлопці, які туди ходять, це або золота

молодь, або придурки. Та цей був інакший. Вгадайте, що він робив! Він тримав ручку й етюдник, як у мене. Він малював... мене?

Ні, не може бути, щоби мене. Ясна річ – Маґду. Це ж на неї постійно витріщаються усі хлопці. Та коли він підводив очі, то дивився просто на мене. І він навіть голови не повернув, коли Маґда піднялася взяти собі другу порцію молочного коктейлю. Значить, він малював Надін. Так, Надін – її прегарні довгі коси, великі чорні очі. Щоправда, Надін саме відкинулася на стільці – навряд він тепер міг її як слід бачити.

Він дивився на мене. Вгору – на моє лице, вниз – у етюдник. Вгору-вниз, вгору-вниз... Його ручка літала сторінкою. Мабуть, він бачив, що я витріщаюся, але не зупинився.

– Ти чого порожевіла, Еллі? – спитала раптом Надін.

– Ой, як це? Я ж не справді... Чи так?

– Червона, як помідор. Що таке?

– Нічого.

– Кого видивляєшся? – спитала й собі Маґда, яка саме повернулася з тацею. Вона роззирнулася довкола й одразу ж мене розкусила: – Що, моргаєш до того хлопця з Галмера?

– Ні!

– Якого хлопця? – зацікавилася Надін.

– Припинить! Він на нас дивиться!

– Значить, ми просто дивимось у відповідь, – пирхнула Маґда. – Що він там пише?

– Гадаю, малює, – сказала я.

– Що?

– Мене!

Маґда й Надін зиркнули на мене. Обидві трохи здивовано.